

σκάνδαλα, διότι εἶχεν ἀκούσει ποτὲ ἱεροκήρυκά τινα κηρύσσοντα ὅτι κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον, τὸ χειρότερον πρᾶγμα εἶνε τὰ σκάνδαλα, καὶ ὅτι οἱ προξενούντες τοιαῦτα πρέπει νὰ ρίπτονται εἰς τὴν θάλασσαν μὲ μίαν μυλόπετραν εἰς τὸν λαὸν.

Ἐπανήλθε λοιπὸν ἡ Ἀντωνία εἰς τὸν οἶκον τῆς κυρίας τῆς λίαν εὐχαριστημένη δι' αὐτήν, καὶ ὅλως ἀποφασισμένη νὰ διαθέσῃ τὰ πράγματα καταλλήλως, οὕτως ὥστε τὸ φάρμακον, ὅπερ εἶχε ζητήσει, νὰ ᾖ ὠφέλιμον, ἢ νὰ μὴ δεινώσῃ ἐπὶ μᾶλλον τὸ πάθος τῆς Πεπίτας, ἀντὶ νὰ θεραπεύσῃ αὐτό.

Τὴν δὲ Πεπίταν ἐσκέφθη καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὴ προειδοποιήσῃ, εἰμὴ τὴν τελευταίαν στιγμὴν, καὶ νὰ τῇ εἴπῃ, ὅτι ὁ δὸν Λουδοβίκος, τῇ εἶχε ζητήσει ἀπ' ἐκείνου μίαν ὥραν καταλλήλως, ὅπως ἔλθῃ καὶ τὴν ἀποχαιρετίσῃ, καὶ ὅτι αὐτὴ τοῦ ὥρισε τὴν δεκάτην.

Διὰ νὰ μὴ γίνῃ δὲ λόγος τις, ἐὰν ἐβλεπον εἰσερχόμενον τὸν δὸν Λουδοβίκον, ἐσκέφθη πῶς νὰ μὴ τὸν ἴδωσι, καὶ πρὸς τοῦτο ἦτο ἐπίσης καταλλήλως καὶ ἡ ὥρα καὶ ἡ θέσις τῆς οἰκίας. Τὴν ἐνάτην, ἡ ὁδὸς θὰ ἦτο πλήρης ἀνθρώπων, ἐνεκα τῆς ὁλονυκτίας, καὶ ὡς ἐκ τούτου θὰ προσέιχον ὀλιγώτερον εἰς τὸν δὸν Λουδοβίκον, ὅτε θὰ διήρχετο δι' αὐτῆς. Νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῷ προαυλίῳ, ἦτο ζήτημα στιγμῆς, αὐτὴ δὲ περιμένονσα ἐκεῖ, θὰ τὸν εἰσήγεν εἰς τὴν οἰκίαν, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸν ἴδῃ.

Ὅλαι ἡ αἱ πλείσται τῶν οἰκιῶν τῶν πλουσίων ἐπαρχιωτῶν τῆς Ἀνδαλουσίας, φαίνονται ὡσεὶ δύο ὁμοῦ οἰκήματα καὶ τοιαύτη ἦτο ἡ οἰκία τῆς Πεπίτας. Ἐκαστὸν τῶν οἰκημάτων τούτων ἔχει τὴν εἰσοδὸν του. Διὰ τῆς κυρίας εἰσοδὸν εἰσέρχεται τις εἰς τὸ ἰσόγειον, μετὰ πολυτελείας καὶ διὰ κιόνων κεκοσμημένον, εἰς τὰς αἰθούσας καὶ τοὺς λοιποὺς θαλάμους τῶν οἰκοδεσποτῶν. Διὰ δὲ τῆς ἐτέρας, εἰς τὴν αὐλήν, τὰ ἵπποστάσια καὶ ἀμαξοστάσια, τὰ μαγειρεῖα, τὸν μύλον, τὰ ἐλαιοπιεστήρια, σιτοβολῶνας, ἀποθήκας, ἐν αἷς φυλάσσονται αἱ ἐλαταί, μέχρι τῆς συνθλίψεως αὐτῶν, ἀποθήκας τοῦ ἐλαίου, τοῦ γλεύκους, τοῦ οἶνοπνεύματος καὶ τοῦ ὄξους ἐντὸς μεγάλων κάδων, καὶ τὰ ὑπόγεια, ἐν οἷς φυλάσσεται ἐντὸς βυτίων ὁ παλαιὸς οἶνος καὶ ὁ νέος ἢ ὁ ἥδη βεβλαμμένος. Τὸ δεύτερον τοῦτο οἶκημα, ἡ τὸ μέρος τοῦτο τῆς οἰκίας, καὶ ἂν ἔτι κεῖται ἐν τῷ κέντρῳ πληθυσμοῦ ἐξ εἰκοσι καὶ εἰκοσιπέντε χιλιάδων ψυχῶν, καλεῖται μὲν ταῦτα οἰκία ἐξοχική. Ὁ ἐνοικιστής, οἱ ἐπιστάται, ὁ ἡμιονηγός, οἱ κυριώτεροι ἐργάται καὶ σταθερώτεροι ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ ἰδιοκτῆτου, συναθροίζονται ἐκεῖ τὸ ἑσπέρας, τὸν μὲν χειμῶνα περὶ τὴν κολοσσιαίαν ἐστίαν μεγάλου πινὸς μαγειρείου, τὸ δὲ θέρος εἰς τὸ ὑπαίθριον ἢ εἰς διαμέρισμά τι εὐαερώτερον καὶ δροσερώτερον, περιμένοντες ἐκεῖ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἰδιοκτῆτῶν.

Ἡ Ἀντωνία ἐσκέφθη, ὅτι ἡ συνδιάλε-

ξις καὶ ἡ ἐξηγήσις, ἣν ἐπεθύμει νὰ κάμωσιν ἡ κόρη τῆς καὶ ὁ δὸν Λουδοβίκος, ἔπρεπε νὰ γίνωσιν ἐν ἡσυχίᾳ, χωρὶς οὐδεὶς νὰ διαταράξῃ αὐτοὺς, καὶ διὰ τοῦτο παρήγγειλεν ὅτι τὴν νύκτα ἐκείνην, χάριν τῆς ὁλονυκτίας τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, αἱ θεραπειαινίδες τῆς Πεπίτας ἦσαν ἐλεύθεραι ὁλοκληροῦ τῆς ὑπηρεσίας τῶν, καὶ ἡ δύναντο νὰ ὑπάγουν νὰ διασκεδάσουν εἰς τὴν ἐξοχικὴν οἰκίαν, καταρτίζουσαι μετὰ τῶν εὐρώστων χωρικῶν μίαν καλὴν διασκεδάσιν ἐκ χορῶν, ἁμαμάτων, κροτάλων καὶ μεταμφιεσμῶν.

Τοιοῦτοτρόπως τὸ κύριον οἶκημα θὰ ἔμενε σχεδὸν ἔρημον καὶ σιωπηλόν, ἀνευ ἐτέρου κατοίκου, πλὴν αὐτῆς καὶ τῆς Πεπίτας, καὶ καταλλήλῳ τῶν διὰ τὴν μόνωσιν καὶ ἡσυχίαν, αἰτινας ἦσαν ἀναγκαῖαι διὰ τὴν συνέντευξιν, ἣν εἶχε προετοιμάσει, καὶ ἐξ ἧς ἐξήρτητο ἴσως ἡ τύχη δύο τισούτων ἀγαπητῶν προσώπων.

Ἐνῶ ἡ Ἀντωνία ἐπορεύετο ἀνὰ κρυφὴν καὶ συνδυάζουσα ταῦτα πάντα ἐν τῷ πνεύματι τῆς, ὁ δὸν Λουδοβίκος, μόλις ἀπέμεινε μόνος, μετῃ μελήθη ὅτι προσήνεχθη τόσον ἐλαφρῶς, καὶ ὅτι ὑπῆρξε τοσοῦτον ἀσθενής, ὥστε νὰ παραδεχθῇ τὴν συνέντευξιν, ἣν ἡ Ἀντωνία τῷ προέτεινε.

Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἤρξατο ἀναλογιζόμενος τὴν συμπεριφορὰν ταύτην τῆς Ἀντωνίας, καὶ τῷ ἐφάνη ἀνοικειότερα τῆς τοῦ Ἐνὸν καὶ τῆς Οὐρανίας. Εἶδε πρὸ αὐτοῦ ὁλόκληρον τὸν κίνδυνον, εἰς ὃν ἔκουσῶς ἐξετίθετο, καὶ δὲν ἔβλεπε τί θὰ ἐκέρδιζεν ἐπισκεπτόμενος μετὰ προφυλάξεως καὶ κρυφίως μίαν ὥραιαν χάραν.

Νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ, ὅπως ὑποκύψῃ καὶ ἐμπέσῃ εἰς τὰ δίκτυά τῆς, ἐμπαίζων τοὺς πόθους του, παραιτῶν κακῶς τὸν Μητροπολίτην, ὅστις εἶχε συστήσει τὴν αἴτησίν του περὶ ἀδείας, καὶ αὐτὸν τὸν ὑψίστον Ποντίφικα, ὅστις εἶχε χορηγήσει τὴν ἀδειαν ταύτην, καὶ παραιτούμενος τῆς ἱερωσύνης, τῷ ἐφάνετο μεγίστη ἀμαρτωσύνη τῆς ὑπολήψεώς του. Ἦτο πρὸς τούτοις προδοσία κατὰ τοῦ πατρὸς του, ὅστις ἠγάπα τὴν Πεπίταν καὶ ἐπεθύμει νὰ τὴν νυμφευθῇ. Νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ πάλιν, ὅπως τὴν ἀπελπίσῃ, ἔτι μᾶλλον τῷ ἐφάνετο πολὺ σκληρότερον ἢ τὸ νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ τῇ ὁμιλήσῃ.

ὑπὸ τῶν λόγων τούτων ἀγόμενος, τὸ πρῶτον, ὅπερ ἐσκέφθη ὁ δὸν Λουδοβίκος, ἦτο νὰ μὴ ὑπάγῃ εἰς τὴν συνέντευξιν, χωρὶς νὰ δικαιολογηθῇ ἢ νὰ εἰδοποιηθῇ, καὶ οὕτως ἡ Ἀντωνία θὰ τὸν περιέμενεν εἰς μάτην ἐν τῷ προαυλίῳ.

Ἄλλ' ἡ Ἀντωνία θὰ ἐγνωστοποιήσεν ἤδη πρὸς τὴν κυρίαν τῆς τὴν ἐπίσκεψιν, καὶ αὐτὸς, μὴ πορευόμενος, θὰ ἐφέρετο λίαν ἀγροῖκος καὶ πρὸς τὴν Ἀντωνίαν καὶ πρὸς τὴν Πεπίταν.

[Ἐπεται συνέχεια]. ANT. ΦΡΑΒΑΣΙΑΝΣ.

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΕ ΚΑΛΟΝΝΕ

ΕΥΑ

Ὁ νεαρὸς ποιητὴς Ὁράτιος Ἐστηζίτο, ἐπεράτου νέον βιβλίον. Πρὸ ὀλίγου εἶχε γράψῃ τοὺς δύο τελευταίους στίχους.

Ἐπὶ πολὺ ἀμφέβαλλε μεταξὺ τῶν λέξεων ἀποκτηνωθεῖς καὶ «κεκμηκώς». Τὸ «κεκμηκώς» ἦτο κοινόν, οὐδεὶς ὑπάρχει, ὅστις ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν δὲν λέγει ἐκείτον κεκμηκός· ἐνῶ πολὺ σπανίως ὁμολογεῖ αὐτὸν ἀποκτηνωθέντα. Ἡ λέξις «ἀποκτηνωθεῖς» εἶνε ἐκφραστικώτερα παρὰ τὸ κάλλιον τὴν καταπτώσιν τοῦ δύοντος ἡλίου, ἡ λέξις αὕτη εἶνε νεωτέρα καὶ μᾶλλον ἀρμόζουσα διὰ τὸν ἥλιον.

Ἄς ᾔναι λοιπὸν «ἀποκτηνωθεῖς».

Ὁ Ὁράτιος Ἐστηζίτο ἔθηκε τὰ χειρόγραφα του ἐντὸς φακέλλου καὶ τὰ ἔριψεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

Ὅπως τελειώσῃ τὸ βιβλίον του τῶν Διόντων Ἡλίων, ὁ νεαρὸς ποιητὴς, ἐλπίς τῆς νέας σχολῆς, εἶχε καταφύγει μακρὰν τοῦ θορύβου, εἰς μικρὸν τι χωρίον τοῦ Ποατοῦ, ὅπου ὁ πολιτισμὸς δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐξαπλωθῇ· δὲν ἐλάμβανον ἐκεῖ ἐφημερίδας. Ἐκεῖ οὐτε διασκεδάσεις, οὐτε συνομιλίας, οὐτε θεάματα, ἐκτὸς τῶν τῆς φύσεως, περὶ ὧν ὁ ποιητὴς οὐδόλως ἐνδιεφέρετο, καὶ οὐτε καὶ βιβλίον τι διὰ νὰ διασκεδάσῃ τις.

Ἡ συνομιλία μετὰ τοῦ γέρω Θωμά, τοῦ δημάρχου τοῦ χωρίου, ἡ μετὰ τοῦ κύρ Γκατιέ, τοῦ δασοφύλακος, περιστρέφετο πάντοτε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου, τοῦ ἀπειρωτέρου, εἶνε ἀληθές, τὸ ὅποῖον ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον, τῆς βροχῆς δηλαδὴ καὶ τοῦ ὠραίου καιροῦ. Τέλος, καὶ τοῦτο εἶνε τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς ἀπελπισίας δι' ἕνα ποιητὴν, οὐτε καὶ ἐν ὠραῖον πρόσωπον διὰ νὰ τὸ παρατηρήσῃ τις προσεκτικῶς! Ὅλαι αἱ νεάνιδες τοῦ χωρίου ἦσαν ἀσχημοὶ· ὅλαι ἦσαν γεροντοκόριτσα ἢ ἐφάνοντο τοιαῦτα, τοῦ ὅπερ ἀκριβῶς τὸ αὐτό.

Ὁ Ὁράτιος ἄλλως τε δὲν εἶχε τὸν καιρὸν νὰ στρέψῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦτο τὴν προσοχήν του. Εἶχεν ἐπιδοθῇ εἰς τὸ ποίημά του καὶ τὸ εἶχε παραδόσει εἰς τὴν ρηθεῖσαν ὥραν, ἀλλὰ κατόπιν ἐργασίας ἐπιπόνου, ἡ ὁποία δὲν τῷ εἶχεν ἐπιδόσει νὰ σκέπτεται ἄλλο τι. Περιέμενε τώρα τὰς διορθώσεις καὶ διὰ νὰ διασκεδάσῃ ὀλίγον ἤρχισε νὰ κάμῃ περιπάτους ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, πορευόμενος τῇδε καὶ κείθε, διατρέχων τοὺς ἀγρούς, ἐπισκεπτόμενος τὰ γειτονικά χωρία καὶ οὐδὲν βλέπων ἐν αὐτοῖς τὸ ὅποῖον δὲν εἶχεν ἴδει, ἀγρούς, δένδρα, κωδωνοστάσια, καλύβας, ἰνδιάνους ἐντὸς τῶν κοιλάδων, βοῦς βόσκοντας, ἵππους ἐπὶ τῶν ὁδῶν, ἀνθρώπους ὅπισθεν τῶν ἵππων καὶ γρακίας ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῶν θυρῶν τῶν. Τοῦτο ἦτο ἐλάχιστον δι' ἕνα ποιητὴν, ὅστις εἶχε τὴν φαντασίαν ζέουσιν, οὕτως εἰ-

παῖν, ὅστις ἐπλάττε τὴν φύσιν παντοιοτρόπως, φύσιν ὅλως ἀνήκουσαν αὐτῷ καὶ οὐδόλως ὁμοιάζουσαν πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν.

Πρωῖαν τινὰ, ὁ ταχυδρόμος ἤνοιξε τὸν σάκον του καὶ δι' αὐτὸν καὶ ἔθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης μικρὸν δέμα διορθώσεων περιτετυλιγμένον ὑπὸ τοῦ χειρογράφου. Τὸ τυπογραφεῖον εἰς ὃ εἶχε παραδοθῇ τὸ ποίημα τοῦ Ὁρατίου Ἐστηζίτου ἦτο ἐν ἐξ ἐκείνων ἐν οἷς ἡ στοιχειοθέτησις ἐκτελεῖται ὑπὸ γυναικῶν. Γνωστὸν ὅτι ἐκαστὴ αὐτῶν ὀφείλει νὰ γράψῃ τὸ ὄνομα τῆς ἁνωθεν τοῦ χειρογράφου. Διατρέχων τις λοιπὸν τὰ φύλλα βλέπει ἀναφυόμενα ὀνόματα λίαν ποικίλα, σχεδὸν πάντοτε κύρια ὀνόματα: Σάρα, Εὐτυχία, Ἀλφονσίνα, Νοεμή, Βικτωρία· ὅταν ὁμως τὸ κύριον ὄνομα εἴνε πολὺ κοινὸν ὡς Μαρία, προστίθεται τότε καὶ τὸ τῆς οἰκογενείας.

Τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ χειρογράφου τοῦ Ὁρατίου ἔφερε τὸ ὄνομα τῆς Εὐξ. Εἶνε ὄνομα ἀρκετὰ σπάνιον ἐν Γαλλίᾳ ὥστε δύναται νὰ τὸ παρατηρήσῃ τις.

— Μπᾶ! Εὐξ! εἶπεν ὁ Ὁράτιος· οὐδέποτε ἀπήντησα καμμίαν, ἡ ὁποία νὰ ἔχῃ τὸ ὄνομα αὐτό.

Ἐμειδίασε καὶ ἔφθασεν εἰς τὰ ἄλλα φύλλα. Ὑπῆρχον πολλὰ· Ἀγγελικὴ, Φλωρεντία, Ἐλένη, Σεραφεῖνη...

— Εἶνε δυνατόν νὰ ὀνομάζεται τις Σεραφεῖνα, εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Ἐπειτα ἤρχετο τὸ τῆς Εὐξ, ἀκολουθούμενον ὑπὸ τοῦ τῆς Ἀγγελικῆς, τῆς Φλωρεντίας καὶ ἄλλων.

— Βεβαίως ἡ Εὐξ εἶνε ἡ πρώτη· αἱ ἄλλαι δὲν εἶνε παρὰ δευτερεύουσαι. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ὄνομα τῆς πρώτης μητρὸς μας.

Μετὰ τῆς μεγαλειτέρας προσοχῆς ὁ Ὁράτιος ἐξετέλεσε τὰς διορθώσεις καὶ τὰς ἔστειλεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Ἐνῶ διώρθωνεν, εἶχε παρατηρήσει ὅτι τὰ χειρόγραφα τὰ συνθετόμενα ὑπὸ τῆς Εὐξ οὐδὲν λάθος περιεῖχον, ἐνῶ τὰ ἄλλα... ὦ! τὰ ἄλλα! ἦσαν φορτωμένα, ἰδίως τὰ τῆς Σεραφεῖνης. Τοῦθ' ὅπερ τὸν ἔκαμε νὰ γράψῃ εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ τυπογραφείου:

«Μὴ ἀφίνετε πλέον τίποτε νὰ στοιχειοθετῇ ἡ Σεραφεῖνη· ἅς τὰ στοιχειοθετῇ ὅλα ἡ Εὐξ».

Καὶ δὲν ἔδωκαν ὅλον τὸ χειρόγραφον εἰς τὴν Εὐξ, ἀλλ' αὕτη ἐπεφορτίσθη διὰ τοῦ ἡμίσεος καὶ πλέον αὐτοῦ. Εἰς ἐκαστὴν ἀποστολὴν, ὁ Ὁράτιος ἀνεγίνωσκε τὸ ὄνομα τῆς Εὐξ ἁνωθεν τοῦ πρώτου φύλλου, ἐνίοτε δὲ καὶ τοῦ τρίτου καὶ τετάρτου. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἐχαράσσεται ὑπὸ χειρὸς ἐλαφρᾶς, ἀληθοῦς χειρὸς νεανίδος χαρίεσσης καὶ λεπτῆς, ἐνίοτε τρεμούσης ὀλίγον.

Ποία νὰ ἦτο ἄρα γε αὕτη ἡ Εὐξ, ἡ ὁποία ἔγραφε τὸ ὄνομα τῆς τόσον ὠραία καὶ ἡ ὁποία ἐστοιχειοθετεῖ τὰς γραμμάς τοῦ ποιητοῦ τόσον ὀρθά; Θὰ εἶχε λάβει βεβαίως αὕτη ἁνωτέραν ἐκπαιδύσειν καὶ ἀνῆκεν ἀναμφιβόλως εἰς διακεκριμένην οἰκογένειαν, περιπεσοῦσαν εἰς ἀνάγκας καὶ ἴσως εἰς πτωχείαν.

Ἡ ἰδέα αὕτη ὑπῆρξε θλιβερά διὰ τὸν ποιητὴν. Ἐλαβεν ἐκ τούτου ἀφορμὴν νὰ γράψῃ στίχους, τοὺς ὁποίους ἤθελε νὰ προσθέσῃ εἰς τὸ βιβλίον του τοὺς *Amours*. Μήπως δὲν ἦτο δύναν ἥλιος καὶ ἡ νεάνις αὕτη ἡ προσεκτικὴ, ἡ πεπαιδευμένη καὶ ταπεινὴ, ἡ ὁποία τοσοῦτον εὐκόλως ἀνεγίνωσκε τὸ χειρόγραφόν του, διώρθωνε τὴν ὀρθογραφίαν του, ἔθετε τὰ σημεῖα τῆς στιξεως καταλλήλως καὶ ἠτις ἐφαίνετο ἐμψυχομένη διὰ τῆς πνοῆς τοῦ ποιητοῦ; Εἶχε ζήσει βεβαίως ἐν τῷ κόσμῳ καὶ δὲν τὸν εἶχε καταλίπει εἰμὴ ὅπως ἐκτελέσῃ οἰκογενειακὸν καθήκον, τὴν ἐπαύριον τῆς ἀνεπαισθητοῦ ἀπωλείας τῆς περιουσίας.

Ἐγραψε τοὺς στίχους τούτους, τοὺς ἔστειλεν εἰς τὸν ἐκδότην του, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ τοὺς ἐπιγράψῃ: «Εὐξ»· ἐροβήθη μὴ προσβάλῃ τὴν νεάνιδα. Ἡ λεπτότης αὕτη τῶν αἰσθημάτων παρὰ τινι ποιητῇ θὰ σᾶς ἐκπλήξῃ ἴσως, ἀλλ' ὁ Ὁράτιος εἶχεν ἀρκετὴν φαντασίαν ὥστε νὰ πλουτίσῃ διὰ ξένων αἰσθημάτων καὶ νὰ κοσμηθῇ διὰ ξένων κοσμημάτων.

Ἐνόσω ἐλάμβανε νέας διορθώσεις, τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον εἶχε πρὸς τὴν νεάνιδα, κῆζάνε. Κατήντησε νὰ ὑπάγῃ ὁ

ἴδιος εἰς προὔπαντησιν τοῦ γραμματοκομιστοῦ διὰ νὰ λάβῃ, ὅσον τὸ δυνατόν ἐνωρίτερον, τὸ δέμα τὸ ὁποῖον τῷ ἔφερεν.

Ἡμέραν τινὰ ἡ τακτικὴ ἀποστολὴ ἐβράδυνε. Τί εἶχε συμβῇ; Μήπως ἡ Εὐξ ἦτο ἀσθενής; Ἡσθάνθη, σκεπτόμενος τοῦτο, ἀληθῆ πόνον ψυχῆς· προσεπάθησε νὰ ἀποβάλῃ τὴν ἰδέαν ταύτην, δὲν ἠδυνήθη ὁμως νὰ τὸ κατορθώσῃ καὶ τέλος ἔφαγεν ἄνευ ὀρέξεως καὶ κατεκλίθη πυρέσσων.

Ἡ νύξ ὑπῆρξε δυσάρεστος· μετὰ κόπον ἀπεκοιμήθη· τὴν πρωῖαν ἐναρκώθη βαθέως καὶ ὠνειρεύθη. Εἶδε κατ' ὄναρ λίαν καθαρώς τὴν νεάνιδα. Ἦτο ὠραία καὶ ξανθὴ, οὐράνιον πλάσμα, ἄγγελος. Ἦτο ὀρθία· εἰργάζετο ἔμπροσθεν τῆς στοιχειοθήκης τῆς, ἐξ ἧς, διὰ χειρὸς λεπτῆς καὶ λευκῆς, ἤγειρε τὰ μελανὰ στοιχεῖα, χωρὶς νὰ μολύνωνται οἱ δάκτυλοί τῆς, καὶ ἔκυπτεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν πρὸς τὸ χειρόγραφον, τὸ ὑποβασταζόμενον πρὸς τὰ δεξιὰ ὑπὸ βαρέος μολυβδίνου στηρίγματος.

Τὸ χειρόγραφον τοῦτο ἦτο τὸ τοῦ ποιητοῦ καὶ τὸ φύλλον τὸ ὁποῖον ἡ Εὐξ συνέθετεν ἦσαν βεβαίως οἱ στίχοι, τοὺς ὁποίους εἶχε γράψῃ δι' αὐτὴν. Ἦκουε τὴν φωνὴν τῆς ψιθυρίζουσας τοὺς στίχους τῆς, ἡ μᾶλλον, τὴν ἤκουεν ἄδουσας αὐτοῦς, καὶ τὸ ἡδὺ τοῦτο καὶ εὐρυθμον ᾄσμα ἀντήχησεν ἐν τῇ καρδίᾳ του.

Ὅταν ἐξύπνησεν, εἶχε πρὸ πολλοῦ ἐξημερώσει καὶ τὸ δέμα τῶν διορθώσεων εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς τραπέζης.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Π.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῇ γραφείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

Κατὰ τὸ Ε' ἔτος δημοσιευθήσονται ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα»:

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ:

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ,
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΦΕΡΜΠΟΥ.

ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ λαμπρῶν ὁλοσελίδων εἰκόνων, κατὰ μετάφρασιν

FORTUNÉ BOISGOBEY:

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ,

τὸ ἐκλεκτώτερον τῶν ἔργων τοῦ γνωστοῦ τοῖς ἀναγνώσταις τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» μυθιστοριογράφου, κατὰ μετάφρασιν ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΚΑΛΑΪΣΑΚΗ.

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ:

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ,

τοῦ γνωστοῦ Ἀγγλοῦ συγγραφέως τῆς *Λευκοφόρου* σεως, ἀνεφίκτου γενναιότητος καὶ σπανίας εὐγενείας αἰσθημάτων, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ ΝΙΚ. ΣΠΑΝΔΟΝΗ.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΜΠΕΛΩ ΚΑΙ
ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ:

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ,

μυθιστορία μεγίστου ἐνδιαφέροντος, πολλὴν ἐμποιήσασα αἴσθησιν ἐν Παρίσις.